

Галина Савранчук

Тяжкі wspomини. Я і ще то все переживаю. Не тільки думаю, але сердечно переживаю. Але ми всі вижили. Від нашої родини, ніхто не помер. Другий ще приклад – моя, знаєте, як колись на Україні мама завжди тримала для своєї доньки шось в наслідок, тобто пальто. Вона все казала; ‘як виростиш, дитино, ось маєш дуже гарне пальто’. Це колись її батько подарував її. Але нам так уже прикрутило, як вона сховала те пальто, я не знаю, бо скриня була пуста. А де вона його тримала – не скажу вам. І вона взяла це пальто і пішла 12 кілометрів в місто Сквиря. Хотіла замінити те пальто за муку. І коли вона прийшла до дому була така рада, бо каже, ‘О, тепер ми спечемо і хліба, і млинців наробимо і все...’. Але коли вона стала брати ту муку то на дні була глина, а зверху була мука. Я ніколи не забуду той мамин розплач, як вона кричала, щоб оддати останню дорогу річ, яку берегла вона для своєї дочки, а то все пішло... Мусіла висипати глину, бо спекти з неї не могла нічого.

Ніколи не говорилося про голод – тому, що боялися. Не, такого, як такого голоду не було. Це тільки наша пам’ять, про то.